

УКРОТИ ЕЗИКА СИ

Дейвид Уилкерсън
7 Февруари 1994

„Но езика никой човек не може да укроти; неудържимо зло е, пълен със смъртоносна отрова” (Яков 3:8). В този стих от посланието, Яков говори за езика на вярващите. Той призовава църквата да вземе контрол над езиците си преди да бъдат унищожени от тях!

Ще попитате – толкова ли е сериозен проблемът с обуздаването на езика? Може ли един „неудържимия език” да е толкова грешен наистина?

Много християни в този момент водят страшна духовна битка срещу навици като дрога, алкохол, тютюн, похот и не могат да си представят неудържимия език като толкова сериозен грях. Почти чувам реакцията на вярващ, който е въввлечен в титанична борба срещу някое голямо изкушение: „Ей, пастор, сигурно се шегуваш! Аз водя битката на живота си, опитвайки се да спечеля победа над демонична крепост, а ти ми говориш за някакви си думи. Как можеш да сравняваш необуздания език с вида битка, която аз водя?”

Скъпи светии, казвам ви – необуздания език е най-смъртоносното оръжие на света! Неосветеният, неукротен език е по-лош от дрогата или злоупотребата с алкохол, по-лош е от всеки грях на плътта! Библията нарича езика „свят на неправдата”, омърсител на множествата, вкус от ада на земята!” (виж Яков 3:6)

Нека ви покажа от Божието Слово колко опасен и осъдителен е необуздания език:

1. Необузданият, лекомислен език обезсилва всичко духовно в живота ти!

Необузданият език прави цялата религия напълно безполезна! Той може да направи всяка твоя духовна дейност абсолютно безсмислена в Божиите очи: „Ако някой счита себе си за благочестив, но не обуздава езика си, а мами сърцето си, неговото благочестие е суетно” (Яков 1:26).

Тук Яков говори за онези от вас, които са в църквата. Те не са наркомани или бездомници – те са части от тялото на Христос, които изглеждат благочестиви, духовни. Те са активни в Божието дело. Но езиците им са необуздания и неконтролируеми! Яков се прицелва в онези, които изглеждат святи, мили, нежни, любящи, но ходят на църква, на работа или у дома с язвителни езици, винаги слушат или разказват малко клюки. Те си мислят, че мърморенето и оплакването е нищо. Бог казва, че религията им – цялата им духовна показност – е напразна. Няма стойност, безполезна е!

Възлюбени, не искам да се изправа пред съдилището на Христос и да открия, че всичките ми дела за Господ, всичките ми духовни усилия са били напразни! Не искам да Го чуя да казва: „Дейвид, ти извърши велики дела в името Ми. Основа центрове за наркомани, домове за алкохолици. Проповядва на безброй хиляди и спечели мнозина за царството Ми. Нахрани гладните, облече голите, изгони демони, изцери болните.

Но всичко беше напразно! Аз просто не познавам човека, който говори с раздвоен език. Ти го използваш, за да благославяш, а след това да осъждаш! От устата ти излезе такава сладост, такива чудесни, ободряващи думи. Но имаше също и горчиви, груби думи – убийствени, омразни, завистливи! Ти прие предупрежденията Ми по отношение на езика си твърде небрежно. Предупредихте те, че цялата ти духовна дейност може да се окаже напразна ако не контролираш езика си, но ти не Ме послуша!”

Възлюбени, помислете си за всичко, което сте направили в ходенето си с Бог – всички сълзи, които сте пролели за другите, всички състрадателни, грижовни дела, които сте извършили. Били сте готови да дадете живота си за другите, но всичко това е напразно, ако сте бълвали думи невнимателно!

Може да се чудиш: „Наистина ли Бог е толкова нелюбящ, че да обезцени духовността ми, само защото съм казал нещо безмилостно?”

Тук говоря за християни, чиито езици никога не са били обуздавани. Те говорят срещу Божиите хора без да им мигне окото! Ето какво казва Бог за такива безмилостни бърборковци: „Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, аз съм станал мед, която звънти, или кимвал, който дрънка. И ако имам пророческа дарба и зная всички тайни и всяко знание, и ако имам всичката вяра, така че и планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм. И ако раздам целия си имот за прехрана на бедните и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не ме ползва” (1 Коринтяни 13:1-3).

Цялата ти духовност, всичките ти жертви са сметени за безполезни заради безмилостния ти, необуздан език! Можеш ли да си представиш да умреш за Исус, да бъдеш изгорен на клада, да си дал всеки долар, за да нахраниш бедните, да си оставил всичко в този живот заради Господ, и това да е напразно?

Няма да получиш награда на мъченик, защото, когато се изправиш пред съдилището, Господ ще каже: „Ти направи всичко с грешен мотив. Нямахте любов в сърцето си! В себе си имаше горчивина, която излизаше от устата ти. Езикът ти не беше доброжелателен и любящ, а горчив, груб, язвителен. Всичките ти дела бяха напразни!”

2. Думите, които говориш, отразяват онова, което се намира в сърцето ти!

„Рожби на усойница! Как можете да говорите добро, като сте зли? Защото от онова, което препълва сърцето, говорят устата” (Матей 12:34).

Когато като дете кажех нещо невъзпитано, майка ми измиваше устата ми със сапун. Но не устата ми се нуждаеше от почистване, а езикът ми!

Виждате ли, езикът ви говори само онова, което има в сърцето. Това са точните думи на нашия Господ Исус Христос. И Той казва, че разпуснатата, небрежна, зла реч може да излезе само от зло, нечисто сърце!

Ние, като вярващи, все още не сме приели сериозно онова, която нашия Господ каза за обуздаването на езика ни - че това е проблем на живот и смърт! Не само че небрежният ми език обезценява цялата ми духовност, но той също ме кара да се изправя пред неопровержимата истина, че сърцето ми е не е чисто. Нещо от адския огън тлее вътре в мен!

Ако чуя от устата ми да излизат чувствени, похотливи думи... ако кажа някоя клюка... ако кажа мръсна шега... ако обидя някого... ако се изразя грубо или ревниво за някого... ако надигна глас и крещя в семейството си... ако нарека някого с имена... ако кажа мръсотии... ако поток от гневни думи се излее от устата ми... тогава трябва да се запитам: „Какво нечисто, мръсно нещо все още се таи в мен, че говоря по този начин?”

Трябва да изследвам сърцето си и да попитам: „Откъде дойде това? Значи все още има нещо, с което не съм се разправил, в противен случай не бих говорил такива неща. Защо клюкарствам и одумвам? Защо говоря такива подли, невнимателни думи? Какви неосветени крепости все още държат сърцето ми?”

Невнимателният, необуздан език не е просто недостатък. Не е само слабост или навик, в който понякога падаме. Не можеш да кажеш за някой приятел християнин: „О, той понякога може да те нарани с думите си, но през повечето време е сладък и мил, и дълбоко в себе си обича Господ. Той не иска да нарани никого.”

Не! Яков казва, че цялата духовност на такъв човек няма стойност! Още повече, че Исус казва, че такъв човек има нечисто, зло сърце!

Познаваш ли някого в църквата, който от време на време идва при теб и ти прошепва: „Чу ли?...” Отбележете си го – няма значение колко благочестива изглежда тази жена, няма значение колко се моли или хвали Бог в църквата, в сърцето ѝ има нещо зло, нещо грешно, което не е разрешила чрез Святия Дух!

Исус придава голяма тежест на този проблем: „...Защото от онова, което препълва сърцето, говорят устата. Добрият човек от доброто си съкровище изважда добри неща, а злият човек от злото си съкровище изважда зли неща” (Матей 12:34-35). Исус казва: „Ако сте небрежни с езика си – ако се карате, оплаквате, мърморите, клюкарствате – имате сериозен сърдечен

проблем! Сърцето ви не е чисто пред Бог, а това е много сериозно. Има зло съкровище във вас, точно както змията има торбички с отрова, складирани зад челюстта ѝ. Ако от вас излиза смъртоносна отрова, това е, защото торбичката не е била изпразнена!”

Никой служител, никой християнски работник не прави изключение от това предупреждение на Господ! Исус казва на всички нас: „Провери сърцето си, разбери защо все още говориш необмислено и лекомислено!” „Изворът изпуска ли от същото отверстие и сладка, и горчива вода?” (Яков 3:11)

Когато позволя на клюка да излезе от устните ми, трябва да спра и да кажа на Господ: „Господарю, явно в сърцето ми все още има корен на ревност или завист. Как иначе можах толкова лекомислено да осъдя моя брат или сестра? Святият Дух трябва да ме изчисти от онова, което не е премахнал в мен! О, Отче, рови дълбоко в сърцето ми и изкорени горчивината, алчността, гордостта – каквото и да е!”

Наскоро млад новоповярвал мъж бил чул от един човек от нашия екип да казва, докато се опитвал да оправдае прелюбодейството на друг брат: „Няма проблем, кръвта на Исус покрива всичките ни грехове. Той е покрит от кръвта.”

Скъпи ми млади приятелю, не си разбрал добре! Кръвта на Исус покрива само онези грехове, за които наистина сме се покаjali и сме изоставили. Кръвта никога не оправдава или недоглежда греха. Братът, който живее в прелюбодейство, трябва да падне пред Исус, да изповяда греха си и да плаче за сила да победи съблазните на Далила, с която живее!

По същият начин е и с греха на езика! Да не сме дръзнали да продължаваме да говорим клюки, да клеветим, да спорим, след което да си легнем вечерта и да кажем нехайно някоя молитва или изповед: „Господи, ако съм казал нещо грешно днес, прости ми. Покрий ме с кръвта.”

Не! Бог иска да се добере до това зло в сърцето ти, до тази скрита в теб торбичка с отрова! Тя не трябва да бъде покрита, а открита и премахната. Бог иска да изкорени причината за това и да те изцери напълно. Проблемът ти е, че се молиш да бъдеш покрит от кръвта, когато никога не си се покаjвал истински и не си се добрал до корена на злото!

3. В съдния ден ние ще трябва да отговаряме за всяка лекомислена, празна дума, която някога сме казали!

„И казвам ви, че за всяка празна дума, която кажат хората, ще отговарят в съдния ден. Защото от думите си ще се оправдаеш, и от думите си ще се осъдиш” (Матей 12:36-37). Изглежда си мислим, че думите ни просто падат на земята и умират, или се изпаряват като дим и се разграждат в нищото. Не е така! Думите ни продължават да живеят, те не умират!

Може да кажеш: „Но аз казах тази клюка само на един приятел, а той обеща да не казва на никого. Наказанието е за него.” Не, не е! Всяка една дума, която ти и аз кажем, е записана за вечността и ние ще ги чуем повторени дословно в съда. Тези думи ще ни осъдят, освен ако не ги изповядаме, изоставим и не изтръгнем злите корени, които ни карат да ги говорим!

Ще попиташ: „Не може ли просто да се помоля веднъж и да кажа – Исусе, прости ми. Заличи всичко това!“ Не, не и ако откажеш да се справиш с корена на греха си!

Спомням си, че преди време имах много голямо осъждане, след като споделих грозна клюка с един приятел. Онова, което казах беше истина, ставаше дума за морална ситуация на един служител, с която трябваше да се разправам. Името му беше споменато в разговора и аз казах: „Не му вярвай. Знам нещо за него!“

Веднага след като го казах почувствах осъждане. Святият Дух ми прошепна: „Веднага спри! Никой не трябва да знае това. Не говори повече, защото няма смисъл – това е просто клюка. Въпреки, че е истина, не го повтаряй, защото може да нарани характера на човека!“

Онова, което вече бях казал, беше достатъчно лошо. Но след това аз избълвах и впечатляващите подробности! Знаех, че трябва да замълча и със сигурност бях дълбоко осъден от Духа. Така че, по-късно се обадох на приятеля си и казах: „Съжалявам, това беше клюка. Не знам какво ми стана. Моля те, не я разказвай. Опитай се дори да не мислиш за нея.“

Приятелят ми ме увери, че няма да говори. „Не познавам човека – каза той. А и никога не повтарям такива неща.“ Това отначало ме успокои, но осъждението от Духа все още ме измъчваше. Защо? Защо не можеш да се отърва от него? Защото, когато посадиш нещо в ума на някого, не можеш да го изкорениш! Дори и той никога да не го повтори. То не умира там!

Чувството, което продължаваше да ме мъчи беше: „Защо направих това? Господи, имам ли нещо срещу него? Радвам ли се тайничко на падението му? Защо не съм по-заинтересован от възстановяването ми? Що за сърце имам? Господи, прости ми. Но и ме изцери от това. Не искам да се изправа пред Теб в съдния ден с никакво нерешено зло в себе си!“

Покрит ли е грехът ми от кръвта на Исус? Да, защото напълно признах, че жестоко съм съгрешил и позволих на Святия Дух да ми покаже част от легалистичната гордост, която беше останала у мен. Позволих Му да ме смири и изцери! Сега, ако започна да казвам нещо срещу някого, аз се покорявам на Святия Дух, когато Го чуя да ми казва високо и ясно: „Спри!“

Предупреждението на Исус е събудило страха от Бог в мен: „Защото от думите си ще се оправдаеш, и от думите си ще се осъдиш“ (Матей 12:37). От думите си! Исус не каза, че ще бъдем осъдени от похот, наркотици или алкохол – всичко това са грозни грехове и да, ще има съд заради тях. Но Исус ни каза: „Ще бъдеш осъден от думите си, от онова, което си казал!“

Питам те – този тип човек ли си, който благославя, но и кълне с езика си? „С него (езика) благославяме Бога и Отца и с него кълнем хората, създадени по Божие подобие! От същите уста излизат и благословение, и проклетие! Братя мои, това не трябва да бъде така“ (Яков 3:9-10).

Гръцката дума за „кълна“ тук означава: да съдъреш, събориш някого, обявиш за зло“. И всъщност, много често от устата ни излизат хваления към Бог, поклонения и благословения към Него, но също и зли клюки, които съсипват репутацията на слугите Му. Такъв невнимателен разговор раздира тялото Христово! Противопоставя се на делото на Бог!

А можеш да навредиш на репутацията на някого без да кажеш и дума, просто като направиш негативна гримаса. Веднъж поискаха мнението ми за човек, с когото съм имал много проблеми. Когато ме попитаха за него, аз не казах дори дума, просто смръщих нос и поклатих глава. Питания каза: „Е, без да изречеш и дума ми каза всичко, което исках да знам.“ Посадих негативни мисли в ума на този човек! Това също има връзка с необуздания език.

Някои вярващи много внимават да не изказват мислите си, не са лекомислени в думите си, но добрите неща, които другите християни виждат у тях са лицемерни, защото мислите им са зли! „...с устата си благославят, а вътрешно кълнат“ (Псалм 62:4).

Тези хора те хващат за ръка, усмихват се топло и ти казват неща от рода на: „Как си? Радвам се да те видя. Изглеждаш много добре!“ Но когато се обърнат, те смутолевят на някого наблизко: „Каква лицемерка! Изглежда като стоплен мъртвец. Видя ли колко е напълняла? Очите ѝ изглеждат ужасно!“ „...с езика си ласкаят“ (Псалм 5:9).

Никой християнин не трябва да има такова отношение. Бъдете сигурни – в този човек има корени на горчивина и бунт, нещо много неправилно има в сърцето му! Истински вярващ, който ходи близо до Господ, дори не може да си помисли за такова поведение.

Ще кажеш: „Чакай малко, пасторе. Първо ми казваш колко е сериозно това езикът ти да е необуздан, а сега ми казваш, че ще бъда съден заради онова, което си мисля за хората?“

Абсолютно – да!

„Защото каквито са мислите в душата му, такъв е и той“ (Притчи 23:7). „(Любовта)... не мисли зло“ (1 Коринтяни 13:5). Покажи ми човек мнителен по природа, и аз ще ти покажа някой с легалистичен дух. Този човек има инатлива природа, вероятно никога не се е предал напълно на Исус. Той винаги подозира, че другите падат в нещата, които самия той е силно изкушаван да направи!

Вероятно най-опасният човек е онзи, който, въпреки че разпространява клюки, участва в разговори, които не изграждат, а разрушават, вярва, че не причинява вреда! Когато го попитате за това, той може дори да се разплаче и да каже жално: „Аз не съм такъв. Обичам църквата и пасторите си, обичам тялото Христово. Да, може да съм казал някои неща, които могат да минат за клюки или за лекомислени. Но Бог познава сърцето ми. Никога не съм искал да навредя на никого.“

Това е опасно отношение! Библията казва, че големите пожари са причинени от малки искрици! А малката ти искрица може да запали голям пожар, дори и да не си искал да стане така. „Ето, съвсем малък огън, а колко дърва запалва!“ (Яков 3:5). Може небрежно да изпуснеш любопитна подробност за някого, което да засегне характера, духа и самата им природа!

Няма значение какъв е бил мотивът ти – щетата е нанесена. Малката ти искрица вече е запалила пожар и той излиза извън контрол. Това би могло да навреди на нечия репутация. Може да засрами някого, да го обезчести и наскърби. И няма значение какъв е бил мотива ти, когато си го казал - ти си виновен, ти си подпалвача! Необузданият ти език запали пожара!

Как можеш да контролираш смъртоносното оръжие на своя език?

4. Не можеш да обуздаеш езика си, Бог трябва да го направи!

„Но езика никой човек не може да укроти; неудържимо зло е, пълен със смъртоносна отрова“ (Яков 3:8).

Как очаква Бог от нас да обуздаем или укротим езика си, когато Словото Му казва, че никой не може да го направи? Исус ни дава отговора: „А Исус ги погледна и им каза: За хората това е невъзможно, но за Бога всичко е възможно“ (Матей 19:26). Ти можеш да укротиш сам езика си точно толкова, колкото див кон може сам да сложи юздите си. Дивите коне са обуздавани от опитни треньори, които ги „пречупват“. Святият Дух е нашия треньор. Само Той може да пречупи необузданите ни диви езици!

Пророк Исаия ни дава пример за това как можем да изцерим езика си:

1. Исаия се приближи до Господ и се помоли за видение за Божията святост. Той каза: „Видях Господа... на висок и извисен престол...“ (Исаия 6:1). Всеки, който иска да води угоден на Господ живот трябва непрестанно да отива в присъствието Му, докато не получи видение за Божията святост. Всяко изцерение, всяко истинско благословение, всички победи започват от трона Му. Там виждаме Бог в светостта Му!

2. В Божието присъствие Исаия беше дълбоко осъден за това, че има нечисти устни: „Тогава казах: Горко ми, защото загинах! — защото съм човек с нечисти устни и живея между народ с нечисти устни — защото очите ми видяха Царя, ГОСПОДА на Войнствата“ (стих 5). Защо Исаия извика, че е човек с нечисти устни? Защото беше видял Царя на Славата! „Видях Го в ума си, видях славата на светостта Му! И знам, че няма да толерира греха!“ Грехът ни става извънредно грешен, когато сме в Божието присъствие. Светлината на святоото Му лице изобличава всичко, което не прилича на Него!

3. Исая позволи на Господ да го докосне и очисти със святия Си огън. „Тогава един от серафимите долетя при мен и имаше в ръката си разпален въглен, който беше взел с щипци от олтара. И го допря до устата ми и каза: Ето, това се допря до устните ти, и беззаконието ти се отне, и грехът ти се очисти” (стихове 6-7).

Божие Слово е жив въглен, а Святия Дух е неговия огън! Точно в този момент ти си докосван от Святия Дух чрез това послание. И Бог иска да сложи огъня си върху езика ти и да го освети. Той може да направи това за теб, ако позволиш на Словото Му да те осъди! Той е единствения, Който може да го направи. От теб се иска просто да изповядаш, както направи Исая: „Горко ми, аз съм нечист!”

Тайната на победата над дрогата, алкохола или неконтролируемия език е близост с Исус, интимност с Него, това да Го познаваш! Приближавайки се към присъствието Му ще откриеш онова, което се намира в сърцето ти. Много християни продължават да клюкарстват и клеветят, защото никога всъщност не са били близо до Христос. Никога не са били достатъчно близо до Него, за да видят колко необуздан е езикът им!

Нека това слово влезе право в сърцето ти и те очисти с огъня си. Изповядай: „Да, това съм аз, Господи! Няма да оставя това слово да влезе през едното и да излезе през другото ми ухо! Изчисти устните, езика и сърцето ми!”

Помоли Святия Дух да вложи осъждение в сърцето ти всеки път, когато започнеш да казваш нещо лекомислено, безразсъдно или грубо. Той ще издигне знаме и ще го развее така, че да го видиш. Помоли Го да те направи свръхчувствителен за гласа Му, след което Му се покори, когато то чуеш. Той може да те спре по средата на изречението с осъждението от Святия Дух и ти ще кажеш на човека: „Съжалявам, Бог ми каза да спра. Да забравим за случката!”

Нека само благословения се раждат в живота ти – от чисто сърце и мил език, укротен чрез молитва и от Святия Дух!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1994 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Tame Your Tongue](#) / [Укроти езика си](#)